

Les ocasions perdudes

Marilyn Monroe havia de ser la Holly Golightly d'«Esmorzar amb diamants», Travolta va rebutjar fer 'Urban Cowboy' i Gary Cooper es negà a protagonitzar 'Allò que el vent s'endugué'. Tres negatives que van llançar a les estrelles tres actors que, avui, són de prestigi indiscutible. La història del cinema és plena de casualitats com aquestes.

Ara per ara, se'ns fa difícil imaginar un Vito Corleone sense el rostre de Marlon Brando. O Marilyn Monroe fent el paper de Holly Golightly a *Esmorzar amb diamants* (*Breakfast at Tiffany's*). Però potser el destí va voler que Brando passara a la història com el cap de la màfia més famós del cinema i que Audrey Hepburn interpretara el personatge de la seua vida amb la ingènua i dolça dona que va crear Truman Capote a la literatura. El món del cinema és ple de coincidències estranyes i d'ocasions perdudes, d'actors que han refusat el paper que els hauria llançat a la fama i d'altres que aprofitaren el regal per gaudir de la glòria.

Quan Francis Ford Coppola preparava *El padrí* (*The godfather*) tenia poques coses clares. Menys clares que Robert Evans, vicepresident executiu de producció de la Paramount. Evans, un personatge excessiu i egòlatra com el mateix Coppola, no volia veure als platós Al Pacino, al qual anomenava "aquest nanet", i menys encara Brando, un actor que anava a la baixa, en opinió d'Evans, i les extravagàncies del qual eren ben conegudes pertot arreu: durant el rodatge de *Motí a la Bounty* (*Mutiny on the Bounty*), havia transmès la gonorrea a mig Tahití, i la seua última pel·lícula, el film polític *Queimada*, de Gillo Pontecorvo, havia estat un fracàs ben sonor. Però la tossuderia de Coppola va ser més forta que les intencions del mateix Brando o de Robert Evans. Va convèncer Brando perquè fera una prova, amb mocadors de paper a la boca i betum als cabells, i la va filmar en vídeo. Amb la

cinta anà al despatx de Charles Bluhdorn, l'amo de la Paramount, i va mostrar-li-la. Quan Bluhdorn va veure la interpretació de Brando, va exclamar: "Qui és aquesta vella cobaia? És fantàstic!"

Aquesta història és molt diferent de la que va ocórrer durant la preparació d'*Esmorzar amb diamants*. Truman Capote, autor de la novel·la original, volia Marilyn Monroe per al paper de Holly. Fins i tot va parlar amb Martin Jurow i Richard Shepherd, productors de la pel·lícula, perquè contractaren John Frankenheimer per dirigir el film. Tanmateix, a aquesta època Marilyn estudiava interpretació a l'Actor Studio, a les ordres de Paula Strasberg, qui la va convèncer que no podia prestar-se a donar vida a una dama de la nit. Monroe refusà l'oferta, i els productors volaren cap a Suïssa, on vivia aleshores Audrey Hepburn, qui va acceptar el personatge però va exigir que acomiadaren Frankenheimer perquè, segons ella, ningú no li havia dit mai que ell fóra el director de la cinta.

El cas de Marilyn Monroe a *Esmorzar amb diamants* és molt comú en la història del cinema. Actrius que refusen un paper que podria haver canviat la seua carrera, i encara que Marilyn va esdevenir un mite amb els anys —principalment a causa de la seua estranya desaparició—, potser la seua imatge no hauria estat la mateixa en cas d'interpretar el film que finalment va dirigir Blake Edwards. Sobretot, de totes maneres, la negativa de Monroe va dur a la fama Audrey Hepburn, que tothom recorda com la genuïna Holly. Una cosa semblant va passar

amb John Travolta i Richard Gere en dues pel·lícules separades per només dos anys. Travolta era, a començament dels vuitanta, l'actor americà més famós del món per les seues interpretacions en dues pel·lícules musicals: *Febre del dissabte a la nit* (*Saturday night fever*), de John Badham, i *Grease*, de Randal Kleiser, que el convertiren en una icona juvenil pertot arreu. Quan li oferiren protagonitzar *American gigolò*, l'actor de Nova Jersey s'estimà més fer *Urban cowboy*, un film que no va tenir l'èxit que se li preveia. El seu paper va recaure en Richard Gere, que es va convertir en una estrella. Dos anys després, Travolta va repetir el favor i refusà el paper protagonista a *Oficial i cavaller* (*An officer and a gentleman*), perquè estava acabant de filmar *Impacte*, la revisió de *Blow up* que dirigia Brian de Palma. Novament, Richard Gere va aconseguir el paper i fins va ser nominat als Golden Globe com a millor actor dramàtic.

Més enrevessades foren les raons que van fer Clark Gable i Victor Fleming, protagonista i director respectivament del melodrama més important de la història del cinema, *Allò que el vent s'endugué* (*Gone with the wind*). David O. Selznick, productor de la pel·lícula, va pensar en Gary Cooper per encarnar Red Butler, i George Cukor com a director de l'adaptació a la pantalla de la novel·la de Margaret Mitchell. Amb el que no comptava Selznick era amb la negativa de Cooper, probablement el galant més volgut per les dones que hi havia a la indústria americana, a fer un film que, segons va profetitzar "seria el major fracàs en la història de Hollywood". Selznick va recórrer a Clark Gable, però no sabia que al passat de l'actor de les orelles grans hi havia un secret inconfessable. Segons conta Kenneth Anger a *Hollywood Babilònia II*, quan Gable no era ningú al món del cinema, havia mantingut relacions homosexuals, amb intenció d'aconseguir millors papers, amb Bill Haines, un prestigiós actor de l'època muda del cinema que, amb els anys i els escàndols, va fer carrera com a director artístic. Haines era íntim amic de Cukor, també homosexual, i Gable, que sabia que Cukor coneixia el seu passat fosc, va exigir

Marlon Brando va aconseguir un Oscar per la seua interpretació en *El padri* (1972), però abans el director, Francis Ford Coppola, hagué de convèncer el productor, Robert Evans, que considerava Brando un actor en decadència.

que el despatxaren. Selznick, per no tornar a buscar un nou Red Butler per al seu projecte, va optar per la solució més còmoda i va deslligar Cukor de la pel·lícula.

Cent cinc anys de cinema donen per a moltes històries d'aquest tipus. Peter Ustinov semblava destinat a ser l'inspector Clouseau a *La pantera rosa* (*The pink panther*), però finalment el detectiu despistat i matusser va encimbellar Peter Sellers. Frank Sinatra i Anthony Perkins haurien estat la parella de músics de *Ningú no és perfecte* (*Some Like It Hot*) si el primer haguera anat a la cita

que tenia amb Billy Wilder per a la prova de càsting i el segon no estiguera compromès per filmar *Green mansions*. Russell Crowe no hauria guanyat l'Oscar per *Gladiator* si Mel Gibson no hagués refusat l'oferta que li va fer Ridley Scott perquè protagonitzara la pel·lícula. Paul Newman seria el culpable que ningú no coneguera Sigourney Weaver si en les últimes versions del guió d'*Alien* l'heroi no s'haguera convertit en heroïna. I així, moltíssimes més ocasions perdudes que fan que el cinema, com la vida, estiga marcat per l'atzar.